

до дальшої боротьби, тож зраділи тим словом Ольги. Вони сміяли ся в душі з неї, що таку смішну та незначну данину жадає від них. Зібрали скоро ту данину і післали Ользі в табор.

Та не знали вони, яке страшне оруже дають проти себе! Як тільки настав вечір, Ольга веліла усім пташкам попривязувати до ніг по шматочці насиченій сіркою — підпалити се та випустити птахів на волю.

Зголодніла пташня сейчас метнула ся до своїх хат, тим більше, що й вітер наставав — голуби до своїх гнізд, воробці під стріхи. Летючи розжарили огонь і горіючими кулями спадали на криші хат, під стріхи і запалювали їх. Недовго ціле місто з усіх сторін почало горіти. І гасити не було що, бо всьо горіло відразу. Люди утікали з города, а військо Ольги переймало їх. Кого вбили, кого потратували кіньми, а значнійших брала Ольга в полон то віддавала своїй дуружині.

А город городів і горів — хати западали ся, останки недорізаного в часі війни товару то пекли ся живцем в огни, то уривали ся, вихоплювали ся і пропадали в стелю.

Над раном огонь устав. Де-не-де тільки остала яка хата на, яке деревце. Всьо добро минуло ся, спопеліло і сліду не стало з пишного города, яким був Іскоростень перед кількома днями.

Найшли ся над ранком ще й недобитки з людей, що по ночі скрили ся куди небудь. Тепер самі приходили вони, падали перед Ольгою на коліна і просили милосердя.

Ольга оставила їх в спокою, веліла поселити ся в Іскоростені, платити данину, а сама вертала поволи в Київ.

Веселий то був поворот, так колись повертав Олег із Царгороду. Та як тамтой не був сам веселий, так радість не опанувала душі Ольги. Десь там у глибині її важкий жаль давив її серце за ту кров деревлянську так обильно пролиту. Немала їй була та перемога світла, воліла, аби тепер її Ігор був при ній, або аби то він вертав із світлого походу воєнного, а вона вичікувала його.

Вернули до Києва — Ольга знов не спала в ночі. Знов прощала ся з Ігорем.

— Друже мій! — наче розмовляла вона з тінню покійного.